

HỒI 16

GIANG HỒ TUẤN KIỆT

Cỗ xe vẫn đều đều lăn bánh.

Gió lạnh từng cơn phân phật. Trầm Lãng kéo sụp chiếc nón rộng vành che khuất ngang mắt. Chàng không nhìn Kim Vô Vọng, miệng cứ lầm thẫm:

- Ba ngày... đã ba ngày rồi, không tìm được manh mối, không thấy được một dấu vết... hạn kỳ càng lúc càng thu ngắn lại...

Kim Vô Vọng gật gật đầu:

- Hy vọng thật là quá ít.

Trầm Lãng cười:

- Ít, nghĩa là vẫn có.

Kim Vô Vọng gật đầu mạnh hơn:

- Phải chú, trên đời này có lẽ không việc gì làm cho Trầm huynh tuyệt vọng được cả.

Trầm Lãng hỏi:

- Kim huynh có biết hy vọng duy nhất của chúng ta là gì không?

Không thấy Kim Vô Vọng trả lời, Trầm Lãng nói tiếp:

- Hy vọng duy nhất của chúng ta là Chu Thất Thất, bởi vì chuyện mất tích của nàng là bởi vì nhất định nàng có phát hiện nhiều chuyện bí mật. Tính trẻ con của nàng thúc đẩy nàng một đi tìm cho được manh mối, nếu không... nếu không thì không bao giờ nàng chịu đi một mình đâu.

Kim Vô Vọng gật đầu:

- Đúng rồi, ý nghĩ của bất cứ ai cũng không dấu được Trầm huynh, hướng chỉ là Chu Thất Thất.

Trầm Lãng thở dài:

- Nhưng đã ba hôm rồi cũng không tìm được dấu vết của nàng, chỉ sợ nàng đã lọt vào tay kẻ địch, bởi vì tính tình của nàng đi đến đâu cũng dễ bị người chú ý, nếu không bị kẻ địch cầm giữ thì mình đã tìm ra rồi.

Kim Vô Vọng lại gật đầu:

- Đúng rồi...

Trầm Lãng bật cười:

- Tôi nói bốn câu, Kim huynh đáp luôn bốn lần đúng, phải, Kim đang suy nghĩ việc gì phải không? Bởi vì những câu nói của tôi thực chất đâu có cần sự trả lời.

Lặng thinh không nói một lúc lâu, Kim Vô Vọng chậm chậm quay đầu lại nhìn Trầm Lăng chăm chăm...

Trên mặt hắn vẫn không biểu lộ gì cả, miệng lại nói từ từ:

- Bây giờ nói “đúng vậy” thật tình đấy. Trầm huynh đoán đúng. Tôi đang suy nghĩ thật, nhưng Trầm huynh có biết là tôi nghĩ gì không?

Trầm Lăng cười cười:

- Tôi đoán không ra, nhưng tôi thấy kỳ kỳ...

Kim Vô Vọng hỏi:

- Cái gì kỳ?

Trầm Lăng chớp loé ánh mắt:

- Giữa đường gặp một mục bá vợ, lại cho bà ta liền một chi phiếu một vạn lượng bạc, cái đó không kỳ à?

Làm thinh một lúc nữa, Kim Vô Vọng chợt hơi cười:

- Chẳng lẽ trên đời này không có một việc gì có thể che mắt Trầm huynh được sao?

Trầm Lăng cười:

- Cũng không phải hoàn toàn.

Kim Vô Vọng hỏi:

- Chứ Trầm huynh không phải là con người hay bố thí sao?

Trầm Lăng gật đầu:

- Có chứ, nếu trong người tôi có một vạn bạc, gặp một người ăn mày đáng thương, tôi cũng có thể cho cả chứ sao lại không?

Kim Vô Vọng rùn vai:

- Vậy thì thôi.

Trầm Lăng nhìn chăm chăm:

- Nhưng tôi là kẻ lã tử không có gia đình sự nghiệp, còn Kim huynh thì có khác chứ. Kim huynh không thể như vậy, và tại sao mục ấy không xin ai mà lại nhắm ngay Kim huynh để xin chứ?

Kim Vô Vọng cúi mặt thì thầm:

- Không việc gì có thể qua mắt Trầm huynh được... không việc gì qua mắt được...

Và hấn vụt ngẩng mặt, giọng nói và ánh mắt biến đổi lạnh lùng:

- Trầm huynh nói đúng, quả thật trong vấn đề này có chuyện lạ, nhưng tôi không thể nói ra được.

Hai người nhìn thẳng vào nhau im lặng...

Trầm Lăng chum chim cười, nụ cười rộng dần rộng dần...

Kim Vô Vọng nói:

- Nụ cười của Trầm huynh cũng hơi kỳ kỳ...

Trầm Lăng gật gật đầu:

- Cái bí mật trong lòng Kim huynh không thể nói ra, nhưng tôi cũng đoán được đôi phần.

Kim Vô Vọng nhướng mắt:

- Tự tin quá vậy?

Trầm Lăng cười:

- Tôi đoán thử xem nhá.

Kim Vô Vọng hất mặt:

- Cứ tự nhiên, chuyện nào khác Trầm huynh có thể đoán được, nhưng chuyện này...

Và y nín luôn, vì ai cũng cảm thấy câu thừa.

Buông tầm mắt lơ đãng nhìn theo làn bụi cuốn xe qua, Trầm Lăng nói thật chậm:

- Chúng ta từ lúc giao tình đến nay, không có chuyện gì Kim huynh giấu tôi cả, nhưng hôm nay, bởi vì chuyện này có quan hệ với Kim huynh lớn quá...

Kim Vô Vọng lừ lừ đôi mắt, và cứ hừ hừ trong miệng...

Trầm Lăng nói tiếp:

- Mà đã có quan hệ trọng đại với Kim huynh, tự nhiên đó là chuyện của Khoái Lạc Vương...

Đôi mắt Trầm Lăng vẫn nhìn theo lớp bụi đường xa, nhưng kỳ thực vẻ mặt của Kim Vô Vọng vẫn không lọt khỏi mắt chàng từng phút, thấy hấn hơi biến đổi khi nghe ba tiếng “Khoái Lạc Vương”, chàng nói luôn:

- Cho nên theo nhận xét của tôi, tất bà lão đáng thương nhất định có quan hệ với Khoái Lạc Vương, cái dáng cách khôn khéo của bà ta chỉ là cách che mắt thiên hạ...

Trầm Lăng không nói nữa mà cũng không nhìn Kim Vô Vọng, và vành môi Kim Vô Vọng chợt sắc lại như dao...

Hai người lặng lẽ thật lâu, bốn tia mắt giao nhau, người nào cũng muốn chọc thủng tâm lý người kia...

Cỗ xe cứ theo đà khấp khểnh, màn óc mỗi người đều căng lên, nhưng ngoài mặt họ vẫn phớt tỉnh như không.

Lần lần, vẻ mặt lạnh như băng của Kim Vô Vọng rạn ra và tan hẳn, như gặp phải sức nóng của mặt trời.

Cuối cùng Kim Vô Vọng vẫn phải “xì” ra...

Hắn thở phì một hồi và nói từng tiếng một:

- Đúng, bà lão đó quả là môn hạ của Khoái Lạc Vương.

Trầm Lãng dồn tới:

- Trong hàng môn hạ của Khoái Lạc Vương, Kim huynh chừng quản tiền bạc, nhưng chỉ một cái gạt đầu của bà lão, Kim huynh đã lập tức trao ra một vạn lượng bạc, qua thái độ, đủ thấy địa vị của bà ta rất trọng... Có thể là “Tửu, Sắc, Khí” một trong ba vị sứ giả này... Nhưng tại sao bà ta lại là đàn bà?

Từng câu nói của Trầm Lãng, giọng tuy nhỏ nhưng tác dụng như những tiếng sấm dội vào tai. Kim Vô Vọng nghe như lũng bùng. Hắn lặng một lúc lâu rồi vụt hỏi:

- Trầm huynh có biết khắp thiên hạ, ngoại trừ Mộng Vân Tiên Tử ra, còn có ai nổi tiếng về thuật dị dung không?

Trầm Lãng hơi trầm ngâm:

- Thuật dị dung không được liệt vào võ công, cho nên người tinh luyện dị dung thuật, không nhất thiết phải là hàng cao thủ...

Thình lình Trầm Lãng vụt vỗ đùi:

- Phải rồi, ngoài Mộng Vân tiên tử phải kể đến Sơn Tả Tư Đồ.

Kim Vô Vọng ngẩng mặt lên nhưng lại làm thinh...

Aùnh mắt Trầm Lãng loé lên:

- Cánh của Sơn Tả Tư Đồ chẳng những dị dung thuật tinh luyện mà kinh công, ám khí, mê hương... thấy đều cao hơn thiên hạ. Ngày xưa đã nổi tiếng một thời trong giới võ lâm, không thua gì Mộng Vân tiên tử. Chỉ có điều họ hành sự ác độc nên bị ác báo, họ bị chết tuyệt. Tuy nhiên, con sâu trăm cẳng, có rụi cả cũng còn rơi rớt một hai, bằng vào truyền thống đó, nếu người còn lại mà đầu nhập vào môn hạ Khoái Lạc Vương thì xứng vào hàng sứ giả.

Kim Vô Vọng cứ làm thinh...

Trầm Lãng cứ nói như với một mình:

- Nếu tôi là Khoái Lạc Vương, có được tử đệ của Sơn Tả Tư Đồ đầu nhập, thì tôi sẽ giao nhiệm vụ gì?

Trầm Lãng vừa nói mà cũng như vừa suy nghĩ mỗi manh, ánh mắt chớp chớp liên hồi và vụt sáng rực lên:

- Sơn Tả Tư Đồ không thiện rượ, Tài Bá thì cũng đã có người, truyền thống của Sơn Tả Tư Đồ cũng không phải là khí lực quyết đấu, nhưng nếu dùng họ vào việc sưu tập giai nhân thì tuyệt diệu. Đúng rồi, có phải thế không?

Kim Vô Vọng lạnh ngắt:

- Nhớ rằng nãy giờ Trầm huynh nói không đấy nghe. Há, tôi không có ý kiến.

Trầm Lãng mím miệng gật gù:

- Nếu tôi là tử đệ của Sơn Tả Tư Đồ, cần sưu tập mỹ nhân cho Khoái Lạc Vương, thì tôi phải làm bằng cách nào đây?

Chàng vẫn dăm dăm như tìm kiếm một mình:

- Phải làm sao để hoàn thành sứ mạng? À... à... trước hết tôi phải là đàn bà, tôi phải cải trang thành đàn bà, vì chỉ có thế mới có cơ hội gần gũi với phái nữ nhiều hơn.

Kim Vô Vọng khẽ liếc Trầm Lãng, ánh mắt lạ lùng...

Vẫn bằng giọng điệu tìm tòi, Trầm Lãng tiếp lời:

- Và sau khi bắt được những người thiếu nữ, phải dẫn họ đi qua ngàn dặm để đưa ra biên cảnh sẽ bất tiện quá, vì gái đẹp là đá nam châm thu hút sự nhòm ngó của thiên hạ.

Và chàng vụt cười:

- À... mà sao lại không áp dụng chuyên môn? Tôi đã giỏi về dị dung thuật tại sao tôi lại không làm cho họ xấu đi cho dễ? Họ mà xấu thì ma nào thèm để ý? Nếu sợ họ phản kháng thì cứ cho họ uống vào một thứ gì đó, có thể làm cho họ á khẩu, có thể làm cho họ không còn sức lực.... Suốt con đường dài đâu còn phải sợ gì...

Kim Vô Vọng thở dài và ngó ra phía sau, chỗ chú bé đang nằm ngủ, hấn lăm bầm:

- Nếu sau này mi chỉ được một nửa thông minh của Trầm công tử, thì cũng quá đủ sức rồi.

Chú bé dường xa mõi mệt ngủ say như chết, nào có nghe thấy gì đâu. Câu nói của Kim Vô Vọng chỉ có nghĩa là: Anh thông minh lắm, tất cả bí mật đều bị anh khám phá cả rồi.

Trầm Lãng ngó Kim Vô Vọng:

- Trở lại nhé.

Kim Vô Vọng cau mày:

- Trở lại?

Trầm Lãng gật đầu:

- Vừa rồi có hai cô gái đi cùng với hấn, nhất định đó là con gái nhà lành, tôi làm sao có thể làm ngơ nhìn họ thọ nạn?

Kim Vô Vọng không trả lời mà quay lại nói với chú bé đang... ngủ:

- Lớn lên ráng mà học Trầm công tử, phải ráng nhớ, đừng có “theo nhỏ bỏ to” mà hỏng công việc nhé.

Chú bé vẫn ngáy pho pho...

Trầm Lãng bật cười không nói. Chiếc xe cũng vẫn lao đi không quay lại...

Qua một phút, Kim Vô Vọng ngó Trầm Lãng mỉm cười:

- Cám ơn.

Lần thứ nhất từ khi giao thiệp mật thiết với nhau, Kim Vô Vọng mới mỉm cười, cái mỉm cười xuất phát chân thật từ đáy lòng. Trầm Lãng khẽ hỏi:

- Cám ơn cái gì?

Kim Vô Vọng nói:

- Trầm huynh quyết tâm theo dõi căn cứ của Khoái Lạc Vương, lại biết rõ chuyện này Tư Đồ Biếu sẽ về gặp Khoái Lạc Vương, đáng lý Trầm huynh phải theo dõi ngay, nhưng vì Tư Đồ Biếu đã thấy Trầm huynh đi cùng với tôi, nếu Trầm huynh theo dõi hấn, tự nhiên tôi sẽ khó mà tránh khỏi tội, vì thế Trầm huynh đã vì tôi mà bỏ đi một cơ hội lớn, Trầm huynh không nói ra nhưng tôi làm sao lại không thấy cái ơn nghĩa ấy.

Một con người lạnh nhạt quái dị, mà lại có thể thốt ra một câu hết sức chí tình, Trầm Lãng gật gật thở dài:

- Bằng hữu quý ở chỗ hiểu nhau, Kim huynh đã hiểu lòng tôi như thế thì thật tôi không còn biết mong gì hơn nữa.

Hai người lại làm thinh, thật ra đối với họ, đối với hai con người như Kim Vô Vọng và Trầm Lãng, nói với nhau như thế thật cũng đã quá thừa rồi.

Ngựa cứ bỏ vó đều đều. Bánh xe cứ lăn theo bụi cuốn, chợt nghe từ phía trước văng vẳng vang lên tiếng ca:

Ngàn vàng mua một trận cười

Ngàn xưa anh kiệt mấy người vững chân

Rượu đào men thấm lằng lằng

Còn ta, ta giữ đôi phần nam nhi...

Cùng với tiếng ca, một thiếu niên dáng dấp ngang tàng, từ trong căn lều băng qua phía lộ...

Người thiếu niên ấy mình cao tám thước, mày rậm mắt to, ngang lưng giắt cây đao trần sáng loáng chớp ngời, tay cầm bầu rượu vừa ca vừa uống...

Với đầu tóc tơ bời, với áo giầy xóc xếch, nhưng dáng dấp gã hùng vĩ lạ thường, và thái độ thì y như không còn biết ai trong vũ trụ...

Khách bộ hành bị phong độ của gã làm cho không ai không chú ý, mà gã lại nhìn chằm chập Trầm Lãng...

Trầm Lãng mỉm cười, gã thiếu niên mỉm cười đáp lễ, và hấn vọt hỏi:

- Cho đi nhờ xe một đôi đợc chứ?

Trầm Lãng vẫy tay:

- Xin mời tự nhiên.

Gã thiếu niên bước tới hai bước, vọt lên ngồi dựa bên Trầm Lãng.

Kim Vô Vọng lạnh lùng:

- Chúng ta đường không giống nhau, bọn này đi bằng con đường các hạ đến, thế cùng đi làm sao đợc?

Gã thiếu niên ngửa mặt cười ha hả:

- Tứ hải vi gia, đâu lại không đến đợc, đâu lại không đi đợc?

Gã trao bầu rượu vỗ vai Trầm Lãng:

- Làm một ngụm đi cho ấm.

Trầm Lãng mỉm cười đón lấy bầu rượu, chợt nhận ra chiếc bầu rượu này làm bằng kim khí, và rượu thì, uống vào một ngụm, chàng cảm thấy quả thật là rượu quý mà các tửu điếm lớn cũng ít có.

Họ không hề mở miệng hỏi nhau về lai lịch danh tánh, chỉ mở miệng ra hợp rượu, phút chốc đã cạn bầu. Gã thiếu niên cất giọng cười rất ư là cởi mở:

- Rượu ngon, bạn tốt, hà hà...

Gã chưa dứt tiếng cười, Kim Vô Vọng đã dừng ngựa lại nơi một tiểu trấn, và nói bằng một giọng lạnh lùng:

- Bọn này đã đến chỗ cuối cùng, xin mời bằng hữu.

Gã thiếu niên nhảy xuống, kéo luôn Trầm Lãng:

- Được rồi, bằng hữu cứ tự tiện, tại hạ cùng ông bạn đây phải cạn vài hồ nữa đã.

Và gã lôi riết Trầm Lãng vào một quán nhỏ ẩm thấp tồi tàn, chú bé trong xe ngóc đầu dậy cười hi hi:

- Chắc hẳn điên rồi, hẳn không biết tính Trầm công tử mà...

Kim Vô Vọng hừ hừ trong cổ họng và gất khễ:

- Coi chừng xe.

Kim Vô Vọng vào đến nơi thì Trầm Lãng và gã thiếu niên đã cạn mỗi người ba chén lớn, một đĩa thịt bò tái đầy ăm ắp cũng đã được bày ra...

Trầm Lãng là con người đi suốt mọi nơi, từ chỗ hào hoa quyền quý, đến một quán cóc dơ dáy nhất, từ những món ăn thịnh soạn, đến đĩa thịt cũ buồn nôn, bất cứ ra sao, cũng đều ăn được cả, phong độ không hề thay đổi với bất cứ nơi nào.

Kim Vô Vọng cứ ngồi nhìn bằng đôi mắt lạnh băng và cuối cùng vụt hỏi:

- Sau rốt là người bạn muốn gì?

Gã thiếu niên cười ha hả:

- Muốn gì ư? Muốn rượu, muốn kết bạn chứ còn gì nữa.

Kim Vô Vọng cười nhạt:

- Các hạ cho rằng ta nhìn không đúng à?

Gã thiếu niên càng cười lớn hơn:

- Đúng, ta không phải người tốt, các hạ là người tốt đấy ư? Đúng, ta là cường đạo, nhưng các hạ e rằng hơn ta một mức cũng chưa biết chừng. ...

Kim Vô Vọng xạm mặt...

Gã thiếu niên lại nâng chén:

- Đến đây, đến đây “tiểu” cường đạo xin kính “đại” cường đạo một chén vậy.

Kim Vô Vọng gõ nhẹ lên mặt bàn, hai chiếc đĩa để nằm y như bị một ma lực bắn lên xia thẳng vào cánh tay gã thiếu niên...

- Khí công như thần.

Bốn tiếng đó gã thiếu niên phát âm không cùng một giọng, vì hai tiếng “khí công” thì gã há miệng, đến tiếng “như” gã ngậm lại cắn lấy hai chiếc đĩa, và đến tiếng “thần” thì hẳn lại há miệng ra, hai chiếc đĩa bay ngược trở về, nhắm đúng vào đôi mắt Kim Vô Vọng.

Một đi một trả nhanh như chớp, chỉ nghe “xẹt, xẹt” hai tiếng gió thật ngắn và Trầm Lãng mỉm cười...

Hai chiếc đĩa từ miệng gã thiếu niên đang bay trở về nửa đường bỗng dung mất

tích.

Nhìn lại thấy Trầm Lãng đang gấp thịt cho vào miệng bằng hai chiếc đũa được Kim Vô Vọng và gã thiếu niên “biểu diễn” vừa rồi.

Thủ pháp của gã thiếu niên thật ra ngoài sức tưởng tượng của Kim Vô Vọng, nhưng đến thủ pháp của Trầm Lãng thì quả thật đã đi quá xa với sức tưởng tượng của gã thiếu niên...

Ba người cùng nhìn nhau bằng ba ánh mắt ngằm hiểu.

Trầm Lãng trả đôi đũa trở về chỗ cũ, nâng chén từ từ y như vô sự...

Kim Vô Vọng không cầm đũa, cũng không tỏ thái độ gì, trong lòng lấy làm lạ hết sức, không biết giang hồ bây giờ đã nở ra bao nhiêu thiếu niên tài hoa.

Gã thiếu niên cũng trở lại tư thế cũ, cũng cứ nâng chén cạn bầu, giọng cười theo men rượu lâng lâng...

Cạn thêm mấy bầu nữa, gã đứng lên nhura nhựt hơi men:

- Đệ... đệ thấy hơi nhiều.... xin cho đi sau một tí...

Miệng nói tay khoa, chén nước chầm lặt nghiêng bắn văng tung toé...

Kim Vô Vọng không kịp tránh, bị nước bắn vào mình...

Gã thiếu niên chồm tới, phủ lia lia:

- Úi chà... úi chà... xin lỗi, xin lỗi...

Nhưng Kim Vô Vọng hất tay gã ra, tự mình phủ lấy...

Trầm Lãng sợ hấn giận, đưa tay vỗ vỗ vai hấn:

- Không có chi, ông bạn cứ đi ra ngoài.

Gã thiếu niên cười cười đi ra sau quán.

Kim Vô Vọng phủ áo xong vùng biến sắc:

- A... đuổi theo.

Trầm Lãng kéo tay lại:

- Đuổi làm chi?

Kim Vô Vọng xạm mặt không nói cứ nôn nả chạy theo...

Trầm Lãng cười:

- Có phải bị chúng móc túi rồi không?

Kim Vô Vọng nổi nóng thốt khan:

- Hấn lấy vật thì phải lấy mạng hấn.

Rồi cảm thấy kỳ, Kim Vô Vọng hỏi lại:

- Mà sao Trầm huynh biết?

Trầm Lãng mỉm cười đưa ra một tập ngân phiếu và một cái túi nhỏ thật đẹp

...

Kim Vô Vọng trở mắt:

- Sao ... sao lại lọt vào tay của Trầm huynh?

Trầm Lãng cười:

- Hẳn lấy trong mình của Kim huynh thì tôi lấy lại trong mình hẳn chứ.

Kim Vô Vọng nhìn sững chàng một lúc thật lâu rồi lại mỉm cười ngời xuống nâng chén uống cạn một hơi...

Ngẫm nghĩ một hơi nữa hẳn lại bật cười ha hả:

- Mươi mấy năm rồi chưa từng uống một ngụm rượu, chén này là vì vị anh tài tay chân lạnh lẽo nhất trong thiên hạ đây nhe. Đệ nhất “Thần Du” đây nhe.

Trầm Lãng mỉm cười cố ý hỏi lại:

- Ai là “Đệ nhất thần du”? Gã thiếu niên ấy à?

Kim Vô Vọng bĩu môi:

- Cái tên chết bầm ấy có thể gọi là một trong những tay kiệt kiệt trong nghề móc túi, chứ mỹ từ “Đệ nhất thần du” thì phải dành cho Trầm huynh kia chứ.

Trầm Lãng cười lớn:

- Ăn trộm, móc túi mà cũng có “mỹ danh”. Đệ xin chịu thua không dám nhận cái mỹ danh ấy rồi òa.

Kim Vô Vọng lấy tập ngân phiếu và vạt tròng mắt nhìn chiếc túi nhỏ:

- Ủa, còn cái túi gì đây?

Trầm Lãng cười:

- Lấy lại tập ngân phiếu cho Kim huynh, nhân tiện “khều” cái túi của hẳn để làm kỷ niệm buổi sơ giao ấy mà.

Trút cái túi ra không thấy có tiền nhiều, chỉ có mấy món lặt vặt, Trầm Lãng lắc

đầu:

- Bằng vào tay chân như thế, đáng lý túi phải sộp lắm, không dè chỉ có ít bạc lẻ. Có lẽ hẳn phá tiền dữ lắm.

Kim Vô Vọng cười mũi:

- Vào mà dễ thì ra cũng dễ chứ sao.

Trầm Lãng mỉm cười và móc trong túi ra một trang giấy, không phải ngân phiếu mà là một lá thư. Thư ấy viết bằng những dòng nguệch ngoạc bất thành câu như sau:

“Long Đầu đại ca nhã giám,

Từ lúc đại ca cho tiểu đệ say một bữa đó tới nay, tiểu đệ bèn cho thiên hạ say chứ tự mình không say nữa. Hà hà... thật là dễ chịu, trong những ngày gần đây, tiểu đệ có làm được một số việc vui vui. Đệ có kiếm vào túi ít nhiều, nhưng, y theo đại ca nói, đã cho cha nó cả rồi. Rốt cuộc cũng chỉ nằm chèo queo trong ngôi miếu cũ, bữa thì no bóc ké, bữa thì tốp khô sôi ruột ồ ồ. Hà hà... tuy vậy mà khoái, bây giờ đệ mới tin đại ca nói đúng, giúp đỡ cho thiên hạ, cái gánh bàn độc mướn ấy mà, coi vậy mà lòng mình mát mẻ lắm, thư thái lắm, có thể nhờ đó mà tăng thọ cũng chưa biết chừng...”

Đọc đến đây Trầm Lãng bật cười:

- Thấy không, hấn quả là kẻ vung tiền như rác đây mà.

Và chàng xem tiếp thư:

“Cái thằng cha Phan lão nhị ấy mà, thật là một tên vô sỉ chuyên việc hái hoa, còn cái tên Đồ Lão Dao nữa, sáng tối chỉ lo tồn trữ của riêng, cái thằng Triệu Cẩm Tiên thực ngôn bội tín, ba cái thằng đã chọc giận đại ca ấy, tiểu đệ đã xin chúng mỗi đứa một cái vành tai rồi. Kể lại bị cái lão Chu, cái thằng mập chủ tiệm cơm ấy mà, nó giở trò với đệ, đệ xẻo luôn một vành tai nữa. Hà hà... thế mới biết, hấn nạo da róc thịt người ta thì dễ, tới phiên gã bị xẻo thì gã lại la. Thật là con khi, kẻ không xiết, đại ca có xem tận mắt mới thấy. Cái thằng Chu này già đời sẽ không còn dám ăn thịt thiên hạ nữa..”

Chính Kim Vô Vọng xem đến đây cũng không nín cười được, nhất định tay viết thư này kể chuyện phải là hay lắm, mà chắc cũng dễ nổi nóng lắm...

Lá thư tiếp:

“Cũng đỡ, còn có Cam Văn Nguyên, Cao Chỉ, Cam Lập Đức, Trinh Hùng, Lục Bình, Kim Đức Hoà, Tôn Tử Ân, số này khá sạch sẽ... hà hà... quát một bữa cơm rượu nơi quán trọ họ Chu, thấy thằng chủ chó chết, thêm đám tiểu nhị lấu cá, quát luôn năm trăm bảy chục bạc, đem cho lão Hùng “đậu hủ” cưới dâu. Aø, còn một chuyện cần nói để đại ca biết, là cả một miền đó số bạn nghèo được ta thu dụng hết, cộng chung là sáu trăm tám mươi bốn người, đệ đã cho họ ám hiệu liên lạc, chỉ cần anh em đón dọc đường thấy có “nai to” bất chính, thì sẽ bảo cho đại ca biết. Hà hà... cánh mình cũng mấy ngàn người rồi, xin đại ca lúc nào cao hứng cho một cái tên cho xôm tụ một chút nghe.

Đệ,

Hồng Đầu Ứng bá thư” Xem xong, Trầm Lãng nhip tay gục đầu:

- Hay, hay... không dè nhỏ tuổi như thế mà hấn làm nên đại sự, mà lại là đại ca của mấy ngàn anh em đây chứ.

Kim Vô Vọng nhượng nhượng mắt:

- Chỉ có điều là bọn mình bị họ liệt vào hạng “nai to” chứ.

Trầm Lãng cười lớn:

- Đâu phải “nai tơ” không, còn kèm theo hai chữ bất chính nghe mới cay chứ. Aø này, chắc lúc Kim huynh trao tiền cho Tư Đồ Biểu, bị anh em họ dòm thấy, cho nên mới đi tắt đón mình.

Ngẫm nghĩ một lúc Trầm Lãng tiếp:

- Trong thơ có kể tên một số người xem chừng đều là anh hùng hảo hán, thêm nữa, người viết thơ ký tên Hồng Đầu Ứng là người đã vang danh “Độc Hành Đại Đạo” từ lâu, nghe nói người này khinh công còn có phần hơn đám Đoàn Hồng Tử, thế mà bị gã thiếu niên này thu phục, có lẽ hành vi lấy của nhà giàu giúp nhà nghèo đã khiến họ kết giao.

Kim Vô Vọng hừ hừ trong miệng nhưng không nói.

Trầm Lãng cười:

- Xem trong túi còn gì nữa không?

Chàng móc ra thấy có một con mèo tiện bằng ngọc trắng, viên ngọc không quý lắm, nhưng công phu chạm khắc thật là tinh xảo, chỉ bằng mấy nhát đơn sơ mà thành một con mèo, nếu lớn thì y như một con mèo sống.

Xem kỹ nơi cổ thấy có khắc giòng chữ li ti: “Hùng Miêu Nhi tự trắc tự tặng tự ngoạn”

Trầm Lãng vỗ tay:

- À, thì ra gã tên là Hùng Miêu Nhi, hẳn chạm hay quá chứ.

Kim Vô Vọng nói:

- Trông hẳn cũng giống mèo.

Trầm Lãng lại trút túi lấy ra một vật nữa, chàng cầm lên và vung tái mặt ...

Kim Vô Vọng lật đật lấy xem và cũng trở mắt kinh dị...

Đó là một viên ngọc, sự quý giá của nó cũng như muôn ngàn viên ngọc khác, nhưng cái làm cho hai người kinh ngạc là hai chữ “Trầm Lãng” khắc trên viên ngọc.

Kim Vô Vọng hỏi:

- Viên ngọc này của Trầm huynh sao lại lọt vào tay hẳn?

Trầm Lãng lắc đầu:

- Không phải của tôi.

Kim Vô Vọng trở mắt:

- Không phải của Trầm huynh sao lại có tên?

Trầm Lãng nói:

- Viên ngọc này của Chu Thất Thất.

Kim Vô Vọng càng kinh ngạc:

- Của Chu cô nương sao lại trong mình hử? Hay là... hay là...

Trầm Lãng cắn môi:

- Bất cứ vì nguyên nhân gì, viên ngọc này ở trong tay hử thì tự nhiên hử phải biết manh mối của Chu Thất Thất, cần phải hỏi hử.

Kim Vô Vọng lắc đầu:

- Hử đi xa rồi, khó theo kịp lắm.

Nhưng rồi hử lại nói luôn:

- Phải rồi, cứ chú ý theo đường, tìm ngay cái số lang thang ở chợ quán, kể cả số du đãng hỏi sẽ biết ngay chỗ ở của hử.

Trầm Lãng gật đầu:

- Đúng thế, mấy nghìn người anh em của hử ở dọc giải theo đây, lo gì mình không tìm được. Đi thôi.

Vừa nói dứt câu, chàng đứng dậy và thoát cái đã ra khỏi cửa...